

W., dnia 29 listopada 2017 r.

Sygn. akt: OSD 56/17

POSTANOWIENIE

Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego

Okręgowej Izby Radców Prawnych we W.

z dnia 29 listopada 2017 r.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych we W. w składzie:

Przewodniczący: r. pr. W. L.

Sędziowie: r. pr. A. W.

r.pr. G. K. (sprawozdawca)

Protokolant: apl. radc. N. W.,

po rozpoznaniu sprawy wszczętej z urzędu wobec radcy prawnego R. S., prowadzonej pod sygn. akt OSD 56/17, w przedmiocie tymczasowego zawieszenia w czynnościach zawodowych, na podstawie art. 65² ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych

postanawia

1. radcę prawnego R. S. stosownie do treści art. 65² ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (j.t. Dz. U. 2017 poz. 1870) tymczasowo zawiesić w czynnościach zawodowych,
2. kosztami postępowania w kwocie 1.200,00 zł obciążyć Okręgową Izbę radców Prawnych we W..

Pouczenie

Stosownie do treści art. 65² ust. 3 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (j.t. Dz. U. 2017 poz. 1870) pomimo, że powyższe postanowienie (...) we W. jest natychmiast wykonalne, to na powyższe postanowienie przysługuje zażalenie do Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Rady Radców Prawnych w W. za pośrednictwem tutejszego Sądu w terminie 14 dni od daty doręczenia niniejszego postanowienia wraz z uzasadnieniem.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 65² ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (t.j. Dz.U. z 2017 r. poz. 1870) sąd dyscyplinarny może z urzędu lub na wniosek strony tymczasowo zawiesić w czynnościach zawodowych radcę prawnego w szczególnie uzasadnionych okolicznościach sprawy, jeżeli przeciwko temu radcy prawnemu toczy się postępowanie dyscyplinarne lub karne. Wobec radcy prawnego R. S. toczy się postępowanie karne w sprawie III K 302/13 przed Sądem Okręgowym we Wrocławiu. Oskarżony w tej sprawie karnej r. pr. R. S. korzysta z domniemania niewinności do czasu prawomocnego skazania przez sąd karny, czego przepis art. 65² ust. 1 nie wyklucza, a wręcz należy wskazać, że przepis ten nakazuje rozważenie przez sąd dyscyplinarny i to nawet z urzędu (a więc bez wniosku uprawnionego podmiotu – strony postępowania), czy mimo domniemania niewinności:

a)

dobro wymiaru sprawiedliwości,

b)

obowiązek ustawowy nałożony na samorząd radców prawnych, wynikający z art. 17 Konstytucji dopuszczenia do wykonywania zawodu zaufania publicznego tylko osób legitymujących się odpowiednimi walorami moralnymi i respektującymi porządek prawny Rzeczypospolitej Polskiej,

nie wymagają, aby do prawomocnego zakończenia sprawy karnej przeciwko radcy prawnemu, oskarżonemu o poważne przestępstwa, z punktu widzenia również specyfiki zawodu jaki ten radca prawny wykonuje, zastosowania środka zabezpieczającego przed ewentualnymi niepożądanymi, z punktu widzenia wyżej wskazanych reguł prawnych, działaniami radcy prawnego - w postaci tymczasowego zawieszenia w czynnościach zawodowych.

Sąd Dyscyplinarny powiadomiony o toczącym się wobec radcy prawnego R. S. postępowaniu karnym pod sygn. akt. III K 302/13 wszczął z urzędu postępowanie określone w art. 65¹ ustawy o radcach prawnych w celu oceny, czy nie zachodzi konieczność zawieszenia radcy prawnego R. S. w czynnościach zawodowych.

Rozpoznając nn. sprawę Sąd dyscyplinarny wziął pod uwagę okoliczność, iż przepis art. 65² ust. 1 ustawy o radcach prawnych wymaga, aby dla zastosowania tymczasowego zawieszenia w czynnościach zawodowych, zachodziły szczególnie uzasadnione okoliczności. Sąd uznał, że ustawodawca wskazując na wystąpienie takich szczególnie uzasadnionych okoliczności uzasadniających zawieszenie radcy prawnego nakazuje brać pod uwagę okoliczności występujące w czasie orzekania o zawieszeniu w czynnościach zawodowych radcy prawnego. R. legis instytucji zawieszenia w czynnościach zawodowych nie jest bowiem wymierzenie kary za dotychczasowe zachowanie radcy prawnego (trzeba też zaznaczyć, że zachowanie, za które radca ten nie został prawomocnie skazany według konstrukcji ww. przepisu), a tylko zabezpieczenie przed ewentualnym nienależytym wykonaniem czynności zawodowych przez oskarżonego w procesie karnym radcy prawnego. Rozstrzygnięcie takie wymaga zawsze wszechstronnej analizy stanu faktycznego sprawy, gdyż oparte jest w znacznym zakresie na uznaniu sądu dyscyplinarnego, który przy braku precyzyjnych wskazówek w przepisie ustawy, rozstrzygnięcie musi opierać właśnie w dużej mierze na własnej ocenie i doświadczeniu życiowym oraz zawodowym. Decyzja o zawieszeniu prawa do wykonywania zawodu radcy prawnego wywołuje bowiem poważne skutki w życiu zawodowym radcy prawnego. Zawieszenie radcy prawnego pozbawia go bowiem czasowo możliwości pracy w zawodzie radcy prawnego, choć nie pozbawia możliwości zarobkowania poprzez korzystania z posiadanej wiedzy prawniczej i doświadczenia. Nie pozbawia też radcy prawnego możliwości podnoszenia kwalifikacji zawodowych poprzez uczestniczenie w życiu samorządu radców prawnych i w szkoleniach zawodowych (żaden przepis ustawy, czy uchwała organów samorządu radców prawnych nie zakazuje czasowo zawieszonemu w czynnościach zawodowych radcy prawnemu czynnego udziału w życiu samorządu radcowskiego, gdyż nie przestaje on w wyniku takiego orzeczenia być członkiem tego samorządu).

Zastosowanie przez Sąd Dyscyplinarny, w przedmiotowej sprawie wobec radcy prawnego R. S., instytucji zawieszenia w czynnościach zawodowych wymaga zatem odpowiedzi na pytanie, czy w chwili orzekania przez Sąd Dyscyplinarny istnieją szczególnie uzasadnione okoliczności które sankcjonują zawieszenie go w czynnościach zawodowych jako radcy prawnego.

Sąd Dyscyplinarny nie mógł pozostawić bez analizy zarzutów, jakie są stawiane w akcie oskarżenia radcy prawnemu R. S., co też Sąd wziął pod uwagę przy orzekaniu w nn. sprawie. Skala naruszeń prawa zarzucana radcy prawnemu oraz uzyskany przez Rzecznika Dyscyplinarnego i przekazany Sądowi materiał dowodowy ze sprawy III K 302/13 wskazuje, w ocenie Sądu, na konieczność rozważenia, czy radca prawny będzie w stanie dalej – aż do prawomocnego zakończenia sprawy karnej - wykonywać zawód radcy prawnego bez uszczerbku dla tego zawodu i nie zagrażając klientom tego radcy prawnego (oczywiście mowa tutaj o potencjalnym zagrożeniu dla klientów radcy prawnego, gdyż naruszenie praw klientów skutkowałoby wszczęciem wobec radcy prawnego postępowania dyscyplinarnego, a nie zastosowania instytucji czasowego zawieszenia w prawie wykonywania czynności zawodowych). Sąd wziął też pod uwagę, że wobec radcy prawnego R. S. od 2011 r. (wszczęcie postępowania dyscyplinarnego) nie toczyło się

żadne postępowanie i nie stwierdziły popełnienia przez ww. radcę prawnego czynów stanowiących przestępstwo lub przewinień dyscyplinarnych, poza czynami o które ww. radca prawny jest oskarżony w sprawie III K 302/13.

Rzecznik Dyscyplinarny w swoim zawiadomieniu w 9.10.2017 r. na takie zdarzenia również nie wskazywał.

Dokonując oceny powyższych dowodów i okoliczności sprawy Sąd Dyscyplinarny uznał, że zachodzi - na dzień orzekania w nn. sprawie - przesłanka uzasadniająca zawieszenie r. pr. R. S. w czynnościach zawodowych radcy prawnego, gdyż występują szczególnie uzasadnione okoliczności potwierdzające konieczność zawieszenia ww. radcy prawnego w czynnościach zawodowych. Okolicznością stanowiącą szczególne uzasadnienie dla zastosowania środka w postaci tymczasowego zawieszenia w czynnościach zawodowych jest stopień i zakres naruszeń prawa karnego, jakie są zarzucane w akcie oskarżenia r.pr. R. S.. Sąd Dyscyplinarny dokonał oceny przekazanych przez Rzecznika Dyscyplinarnego materiałów z postępowania karnego. Zgodnie z tym dokumentami r. pr. R. S. zarzucane jest popełnienie przestępstwa umyślnego związanego z podrabianiem dokumentów i dokonywanie oszustw finansowych w celu wyłudzenia pieniędzy z banku. Zebrany materiał dowodowy pozwala też na ustalenie, że okoliczności sprawy zarzucane w akcie oskarżenia wskazują na czynny udział w r. pr. R. S. w grupie, która wyłudziła od banku znaczne środki finansowe. Z materiału dowodowego wynika też, że część oskarżonych osób wskazało R. S. jako sprawcę zarzucanych jemu przestępstw umyślnych. Szczególnie niepokojące z punktu widzenia Sądu Dyscyplinarnego były zarzuty stawiane radcy prawnego R. S. popełnienia czynów takich jak: fałszowanie dokumentów, podrabianie podpisów innych osób, udział w wyłudzeniu znacznych kwot od banku (...) S.A., pozbawienie we współdziałaniu z D. S. wolności J. S., czy posiadanie nielegalnie broni. Wysokie prawdopodobieństwo popełnienia przez radcę prawnego R. S. zarzucanych mu czynów w sprawie III K 312/13 uzasadnia zastosowanie przez Sąd Dyscyplinarny środka zabezpieczającego w postaci czasowego zawieszenia w czynnościach zawodowych radcy prawnego R. S..

Odnosząc się do zarzutu r. pr. R. S. dotyczących stosowania przepisów intertemporalnych Sąd wskazuje, że postępowanie w przedmiocie orzeczenia zawieszenia w czynnościach zawodowych na podstawie art. 65² ust. 1 ustawy o radcach prawnych wszczęte było i prowadzone z urzędu, choć asumptem do jego wszczęcia była treść informacji Rzecznika Dyscyplinarnego z dnia 9.10.2017 r. Zatem rozważanie zastosowania przepisów intertemporalnych czynione przez r. pr. R. S. w przedmiotowej sprawie uznać należy za zbędne dla jej rozstrzygnięcia sprawy. W chwili wszczęcia nn. postępowania stan prawny nie wymagał stosowania wykładni przepisów interpretacyjnych w zakresie przepisów przejściowych wprowadzających do ustawy o radca prawnych instytucji tymczasowego zawieszenia w czynnościach zawodowych, gdyż wszczęcie nn. postępowania – w ocenie Sądu – wyznacza stan prawny, jaki winien być zastosowany w nn. postępowaniu, którego przedmiotem jest tylko i wyłącznie rozważenie konieczności tymczasowego zawieszenia radcy prawnego w czynnościach zawodowych, co wynika z przepisu art. 67² ustawy o radca prawnych wykładanego związku z przepisem art. 65² ust. 1 ww. ustawy.

O kosztach postępowania orzeczono zgodnie z art. 70⁶ ust. 2 ustawy o radcach prawnych, zgodnie z którym to przepisem w razie ukarania koszty postępowania ponosi obwiniony. W pozostałych przypadkach koszty dochodzenia i postępowania przed okręgowym sądem dyscyplinarnym pokrywa właściwa okręgowa izba radców prawnych, a koszty postępowania przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym - Krajowa Izba Radców Prawnych. Z uwagi na fakt, że r. pr. R. S. nie został ukarany, a jedynie zastosowano wobec niego środek nie o charakterze kary dyscyplinarnej, w tej sytuacji koszty postępowania winny być nałożone na (...) we W. w myśl zdania drugiego art. 70⁶ ust. 2 ustawy o radcach prawnych, gdyż sprawę w I instancji rozpoznał Okręgowy Sąd Dyscyplinarny (...) we W..

Biorąc pod uwagę powyższe postanowiono jak w sentencji.